

ام اس در دوره جوانی با این علائم بروز می کند

20 شهریور 1404

متخصصان می گویند اگرچه درمان قطعی برای درمان ام اس وجود ندارد، اما فیزیوتراپی به عنوان یکی از مؤثرترین روش های توانبخشی می تواند کیفیت زندگی بیماران مبتلا را به شکل چشمگیری ارتقا دهد.

ام اس به عنوان یک بیماری مزمن و ناتوان کننده در زنان سه برابر بیش از مردان گزارش می شود. متخصصان می گویند اگرچه درمان قطعی برای این بیماری وجود ندارد، اما فیزیوتراپی به عنوان یکی از مؤثرترین روش های توانبخشی می تواند با کاهش درد، بهبود توان حرکتی و کنترل علائم، کیفیت زندگی بیماران مبتلا را به شکل چشمگیری ارتقا دهد.

دکتر ایرج عبداللہی، رئیس انجمن علمی فیزیوتراپی ایران، به مناسبت روز جهانی فیزیوتراپی (هشتم سپتامبر) بر اهمیت نقش فیزیوتراپی در بهبود کیفیت زندگی بیماران مبتلا به ام اس تأکید کرد و گفت: این بیماری یکی از شایع ترین بیماری های مغز و اعصاب است که شیوع آن در زنان سه برابر بیشتر از مردان است و با توجه به بروز آن در سنین ۲۰ تا ۴۰ سالگی به نوعی بیماری دوران جوانی محسوب می شود.

به گفته این متخصص، در ام اس خودایمنی، سیستم دفاعی بدن به بافت های عصبی حمله کرده و با تخریب غلاف عصبی در مغز و نخاع، موجب اختلال در انتقال پیام های عصبی می شود.

عبداللہی درباره علائم بیماری ام اس هم بیان کرد: دو بینی و تاری دید، سفتی عضلات، خستگی، اختلال حسی، درد، مشکل در تعادل و راه رفتن و اختلال در کنترل دفع و ادرار از جمله علائمی است که بیماران مبتلا به ام اس ممکن است تجربه کنند. درمان این بیماری ترکیبی از دارودرمانی از جمله داروهای تعدیل کننده بیماری و مهارکننده سیستم ایمنی و توانبخشی از جمله فیزیوتراپی و کاردرمانی است.

او تأکید کرد: فیزیوتراپی یکی از مهم ترین درمان ها در بیماران ام اس به ویژه در مورد مشکلات حرکتی است. فیزیوتراپیست پس از ارزیابی دقیق وضعیت بیمار، برنامه ای متناسب طراحی و اجرا می کند که شامل تمرینات تقویت عضلات، بهبود استقامت و دامنه حرکتی مفاصل، کنترل سفتی و اسپاستیسیته، کاهش درد، تمرینات تعادل و راه رفتن، آبدرمانی و آموزش روش های کنترل خستگی و تمرینات خانگی است.

به گفته رئیس انجمن علمی فیزیوتراپی با توجه به ماهیت مزمن و طولانی مدت بیماری، تداوم جلسات فیزیوتراپی بسیار اهمیت دارد. استمرار در درمان علاوه بر بهبود عملکرد حرکتی و کنترل علائم جانبی مانند درد و خستگی، موجب ارتقای کیفیت زندگی بیماران و دستیابی آنان به استقلال فردی می شود.